

Nemirni Mirko.

Spisal C. Logar.

Jasno jutro je vstalo iznad gor, polno veselja in življenja. Po travi se je zablestela rosa v prvih solnčnih žarkih, iz visokega žita se je dvignil škranec pod svobodno nebo in tam zapel in zažgolel jasen pozdrav jasnemu jutru. Počasi so se oživili drugi ptiči, zagostolele so sinice in ščinkovci, po gozdih so se oglasile grlice in kukavice, in okrog poslopij so zavriščali vrabci. Solnce se je pomikalo vedno višje in plavalo v mogočnem loku po čistem svodu. Žarki so prihajali vedno toplejši, prešernejši in šegavejši. Smuknili so v vsak kotiček, skrbno pogledali na vsako posteljco, da bi videli, če je že vse pokonci. Danes so iskali zaman; bilo je prekrasno jutro, zato so ljudje večjidelj že davno odhiteli na polje, na njive ali v gozde na delo.

Toda kaj je to? V svetli sobici poleg zelenega vrta se je zamajala odeja, in izpod rjuhe se je prikazala zaspana glavica. Žarki so se začudili, kako da niso že poprej opazili tega zaspaneta, zato so se podvizali, brzo švignili na rdeči ličeci, pošegetali okrog noska, se poigrali okrog oči — in zmaga je bila dobljena! Izpod odeje se je prikazala drobna roka in pomela očesci, ki sta se nato odpri in — Mirko je pogledal v zlato jutro. Nato je glasno zazdehal in skoro bi se bil zopet stisnil pod odejo in zaspal, da se ni ta hip oglasila iz bližnje sobe mamica:

»Mirko, le hitro vstani, ura je pol sedmih.«

»Tako, še nogavice poiščem.«

Ali Mirko ni takoj vstal. Bil je preveč zaspan; sinoči namreč kar ni mogel v posteljo. Zunaj je bil hladen in krasen večer; dišalo je po senu, na polju je pela prepelica, listje po drevju je trepetalo, in kresnice so se svetlikale po zraku. Mirko je letal za njimi, jih lovil s slamnikom — in zato danes ni mogel vstati. Ali oglasila se je mamica vnovič:

»Mirko, ali si že vstal?«

»Tako, še pas poiščem.«

In zazdehal je vnovič; pretegnil se je po postelji, iztegnil roke in že hotel skočiti na tla, ali bilo je tako prijetno in mehko na postelji kot še nikoli poprej. Ta hip se je spomnil, da je prinesel sinoči s seboj dve kresnici in ju pustil na mizi, kjer sta se utrinjali, dokler ni zaspal — ali danes ni bilo videti ničesar.

»Mirko, ali si že vstal?«

»Tako, še hlače poiščem.«

Ali sedaj je bilo mamiči preveč. Prihitela je k njemu, da bi videla, kaj dela pravzaprav.

»Mislila sem, da si že oblečen. Hitro iz postelje in napravi se! Kdaj je že šel Sršetov Tonče z materjo na njivo!«

Slednjič je Mirko vendar vstal in se v hitrici oblekel. Ko je pozajtrkoval, je bilo ravno čas odhoda v šolo. Poiskal je knjige, ki jih je imel razmetane po vseh kotih, po tleh, po oknih, po stolah in odšel je z doma. Ni bil še daleč, ko se je zopet nečesa spomnil, in ta spomin mu ni bil ljub. Kaj je bilo?

Mirko ni delal časti svojemu imenu; bil je namreč nemiren in razposajen doma in v šoli. In ravno včeraj ga gospod učitelj ni mogel upokojiti; opominjal ga je brez prestanka, ali Mirko po navadi ni slišal. Niti za hip ni bil pazljiv: šepetal je, se oziral na levo in desno in motil svoje součence. Ko je naposled še tovarišu poleg sebe polil s tinto zvezek, ga je učitelj postavil za kazen v kot in mu velel, da mora drugi dan kupiti nov zvezek součencu. — Ali Mirku je to popolnoma izginilo iz glave; da mu je gospod učitelj povedal, da danes ni šole — o, tega bi Mirko ne pozabil, prav gotovo ne!

Sedaj se stvar ni dala pre narediti; da bi se vrnil domov poprosit mamičo za krajcarje, je bilo prekasno, a brez zvezka v šolo iti si ni upal. Hodil je počasi, kot bi ga težilo silno breme; vsak hip je postal, se ozrl okrog sebe in zopet šel par korakov dalje. Kaj bi storil? V šolo ne gre, in vrhutega tudi ni lepo v vroči, zaduhli sobi, a zunaj je vse tako veselo in živo.

Pogledal je proti zelenemu gozdu, in nova misel se mu je zbudila v glavi. — V gozd pojde, kjer zore jagode in gnezdiijo ptiči, kjer se bo lahko naletal do mile volje in nazobal borovnic. Da, v gozd pojde! Ta hip mu je bilo tako ugodno in veselo pri srcu, da bi bil najrajši zaukal in zapel iz polnega grla.

Sklep je bil hitro storjen in hitro izvršen. Črez nekoliko časa je Mirko že ležal pod košatim hrastom, se leno raztezal po mehkem mahu in si brisal znoj, ki mu je kapljal z lic. Okolo njega je vse dehtelo, živelo in rajalo, bilke so se upogibale pod rahlimi valčki hladnega vetra, po tleh so lazile mravlje in nosile smrečne igle v svoja domovanja. Po cveticah so se obešali čmrlji, v grmovju je pel kraljiček veselo in razposajeno, in gori na visokih smrekah in borih so vpile šoje in srake.

Mirko je vstal in šel iskat jagod. V istini! Na prisojnem mestu, kjer je bilo drevje posekano, in je raslo samo nizko grmičevje, so se svetile in upogibale jagode, rdeče in črne, debele in masne. Ves breg je bil posut s sočnim plodom, ki je visel v gostih kobuljah in vabil Mirka. Ta je zobal in zobal in ko je imel dovolj, je pričel nabirati v slamnik.

Solnce je postalo soparno, in Mirku je postalo zopet vroče; zato si je sezul črevlje in bos stopical po mehkih tleh. Zašel je v gosto travo, kjer je videl nekaj posebno lepih jagod. Iztegnil je roko po njih, ali ta hip je prebledel, zaječal in omahnil nazaj. Med travo se je vil debel, motnosiv gad in

silil Mirku pod noge. Spreletelo ga je hladno, kot bi mu zgomazeli mravljinici po prsih, srce se mu je vznemirilo in sapa zastala, komaj je imel še toliko zavesti, da je zbežal v divjem diru z mesta.

»U-uj, gad, gad, u-uj!«

Zagnal je slamnik z jagodami od sebe in bežal, bežal mimo dreves, skakal čez grmovja, se zapletal v robidovje — vedno dalje, dalje . . . Bal se je gozda, ki se mu je zazdel hipoma nevaren, mračen, srdit. Drevje je jezno šumelo, in okolo njega so se pripogibali vrhovi in mu pretili z dolgimi vejami; za njim je šuštelo, in Mirku se je zdelo, da se vali gad za njim in da ga bo vsak hip pičil do smrti. Kadar se mu je zasadil kak oster pesek v boso nogo, je zakričal bolečin in v vedno večji grozi bežal iz gozda.

Naposled je prišel iz gozda — v dolini so se zablščale hiše, in Mirko je omahnil utrujen na tla. Nemirno je gledal okolo sebe, se oziral trepetaje proti gozdu in težko dihal.

Čez pol ure se je odpravil šele proti domu, raztrganih hlačic, razpraskanih rok in ubodenih, krvavečih nog. Na poti je srečal Sršetovega Tončeta, ki je prihajal ravno iz šole:

»Mirko, kje si bil, da si takšen? Zakaj jokaš?«

Mirko je jokal dalje.

»Zakaj te ni bilo v šolo? Tam je bilo danes tako lepo! Gospod učitelj so nam pokazali toliko krasnih podob, a ti jih nisi videl. Zakaj te ni bilo v šolo?«

Mirko je jokal dalje.

»Vprašali so po tebi in mislili, da si bolan. A povej vendar, kje si bil, da si ves raztrgan, in iz noge ti teče kri?«

»V gozdu sem bil, namesto da bi šel v šolo; kmalu bi me bil pičil gad, ali sedaj bom priden kot ti.«

Prišel je domov.

»Zakaj jokaš, Mirko? Kje imaš slamnik? Kaj se ti je pripetilo?«

Ah, mamica je bila vsa v strahu zanj; tako silno ga je ljubila, a sedaj ga vidi nenadoma pred seboj takšnega.

»V gozdu sem bil in v šolo nisem šel, mamica. Oprostite, nikdar, nikdar več ne storim tega!«

In Mirko je ostal zvest svoji obljubi.

Ob vrnitvi.

*Ali me še kaj poznate,
valčki bistrega potoka?
Saj ste videli igrati
z vami me še kot otroka.*

*»Prav nič več te ne poznamo . . .
Bog ve, kje so tisti vali,
ki so videli igrati
takrat tebe na obali?«*

Narjan Pretko.